ชีวิตครูของผม ตอน กว่าจะได้เป็นครู

นำเสนอเมื่อ : 24 ต.ค. 2551

การเริ่มต้นของคนเราอาจจะเริ่มไม่เหมือนกัน อย่างผมคนวัย 40 ปีที่กำลังจะเริ่มต้นเป็นครู
ลองอ่านดูสิครับว่ากว่าที่ผมจะได้เป็นครูนั้นเป็นอย่างไร

ชีวิตครูของผม ตอน กว่าจะได้เป็นครู

ก็อย่างที่บอก อาชีพครูเป็นอาชีพที่ผมใฝ่ฝัน
แต่พ่อแม่ของผมอยากให้ผมเป็นทหาร แต่ถึงจะเป็นทหาร
ผมก็อาสาไปสอนหนังสือ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เงินก็ตาม แต่ก็เป็นความสุขที่ได้สอน
ไม่ว่าจะเป็นครูพิเศษสอนที่โรงเรียนเอกชน, สอนคนตาบอด,
สอนโรงเรียนปริยัติธรรม, กศน., มหาวิทยาลัยราชภัฏ,
ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์,วิทยาลัยอาชีวศึกษา
หรือแม้กระทั่งในเรือนจำ ผมก็ไปสอน โดยไม่คิดค่าตอบแทนใด ๆ
เพราะมีความสุขในการสอน หลายท่านสงสัยแล้วงานทหารละ
ก็ทำตามปกติครับ แต่ผมใช้เวลาช่วงพักเที่ยงไปสอน ยอมลดเวลาพักผ่อน
และวันหยุดไปสอน เพื่อหาประสบการณ์ด้วย และได้ทำสิ่งที่รักด้วย
จนกระทั่งผมจบ มสธ.ในปี 2549 จึงได้หาโรงเรียนที่จะโอนย้าย ก็ติดต่อไปตาม
สำนักงานพื้นที่ฯ ในจังหวัดหลายที่ แต่ก็ไม่ว่าง
สุดท้ายก็ตัดสินใจโทรศัพท์ไปที่สำนักงานพื้นที่ จว.เชียงราย เขต 3
ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่ามีตำแหน่งว่าง แต่เป็นครูดอยจะรับไหม
ผมก็ตอบด้วยความยินดีว่ารับ ทั้งที่หลายเสียงบอกว่าอายุผม 40 ปี แล้ว
การไปเริ่มต้นที่ตรงนั้นจะลำบาก ผมก็บอกว่าลำบากแค่ไหนผมก็เอา
เพราะผมอยากสอน ก็เริ่มทำเรื่องตั้งแต่กลางปี 2550 สักประมาณ 3 เดือน
ได้รับแจ้งว่าตำแหน่งยังไม่ว่าง และถ้าว่างจะแจ้งให้ทราบ
ก็ได้รับการเยาะเย้ยจากเพื่อนร่วมงานพอสมควร แต่ก็เข้าใจว่าหยอกเราเล่น
ก็อดทนจนกระทั่ง วันที่ 5 มี.ค.51 เป็นวันเกิดผมและผมจะจำไว้ไม่ลืมเลือน
เพราะเป็นวันที่ผมได้รับข่าวดี ผมได้รับการติดต่อจากสำนักงานพื้นที่ฯว่า
พิจารณาให้ผมลงโรงเรียนบ้านผาฮี้ อ.แม่สาย ซึ่งเป็นโรงเรียนประถมขนาดเล็ก
ในโครงการพัฒนาดอยตุง ให้ผมดำเนินการทันทีที่ได้รับเรื่อง

ผมตัดสินใจที่จะเดินทางไปรับหนังสือด้วยตนเอง
จากนั้นก็เร่งดำเนินการตรวจสอบหนี้สินต่าง ๆ จนแล้วเสร็จประมาณเดือน
เม.ย.51 จึงดำเนินการส่งเรื่องไปยังกรมส่วนกลาง ซึ่งใช้เวลาประมาณ 2 เดือน
ในเดือน ก.ค.51 จึงได้รับแจ้งจากสำนักงานพื้นที่ว่าได้ส่งเรื่องให้ ก.ค.ศ.
พิจารณาอนุมัติ เค้าบอกว่าต้องเป็นครูผู้ช่วยก่อน
อันนี้ผมไม่สนใจหรอกว่าจะไปอยู่ตำแหน่งอะไร
ขอให้ผมได้สอนหนังสือผมก็พอใจแล้ว

ระหว่างที่ผมรอทุกวันผมก็จะเข้าไปในเว็ปไซด์ของโรงเรียนที่ผมจะไปอยู่ว่าเป็น
อย่างไรบ้าง และก็หาโอกาสในช่วงปลายเดือน ก.ค.51 ไปดูโรงเรียนจริง ๆ
เพื่อจะได้เตรียมความพร้อมในการสอน ก็พบว่าโรงเรียนไม่ได้ลำบากอย่างที่คิด
อาจจะพร้อมกว่าทางด้านชายแดนจว.ตาก หรือแม่ฮ่องสอนด้วย
เพียงแต่โรงเรียนที่ผมจะไปสอนเป็นตะเข็บชายแดน และอยู่บนเขา
คาดว่าคงจะใช้รถจักรยานยนต์ในการเดินทางจะดีกว่า
เพื่อที่ผมจะชินในการสอน ผมจึงได้ใช้เวลาว่างไปดูการสอนเด็กประถม
ในโรงเรียนใกล้ที่ทำงาน และทดลองสอนดู เนื่องจากผมจบเอกมัธยมศึกษา
จึงศึกษาวิธีการสอนเด็กประถมว่ามีปัญหาและอุปสรรคตรงไหน
ถึงแม้ว่าผมจะผ่านการสอนมามาก
แต่ก็จะเป็นการสอนระดับมัธยมจนถึงระดับมหาวิทยาลัยมากกว่า
และก็เห็นว่ายังมีเด็กที่ยากจนที่โรงเรียนผมหลายคน
จึงได้ขอรับของบริจาคจากเพื่อน ๆ ส่งไปให้โรงเรียน รวมถึงอุปกรณ์การเรียน
โดยพยากรณ์ดวงชะตาตามความรู้ที่มีเป็นการตอบแทน
ทุกเดือนผมก็จะโทรศัพท์ไปที่ ก.ค.ศ. เดือนละครั้ง เพื่อจะตามเรื่อง
ซึ่งผมก็ต้องรอไปเรื่อย ๆ เพราะกำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการอยู่
ทุกวันนี้ผมก็อยู่อย่างมีความหวังที่คำสั่งโอนย้ายจะออกมา
ไม่ว่าจะกินเวลาเป็นเดือน เป็นปี ผมก็จะรอ
เผ่าภาวนาว่าขออย่าได้มีการแจ้งไม่รับโอนมาถึงผมเลย
เพราะมันคงเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุด ทุกวันผมได้แต่
คิดถึงเด็กนักเรียนที่ผมจะไปสอน ตลอดจนอ่านหนังสือเตรียมการสอนต่าง ๆ
เพราะไม่ว่าหลักสูตรจะออกมาอย่างใดก็ตาม
หัวใจของการเป็นครูก็คือการสอนนั่นเอง
ซึ่งถ้าผมได้เป็นครูผมจะตั้งใจทำงานให้เต็มที่
สมกับที่ผมรอคอยที่จะทำงานในงานที่ผมค้นพบว่า ผมรักนั่นเอง
แม้ผมจะเป็นครูในวัย 40 แล้วก็ตาม แต่ผมก็จะใช้เวลาที่เหลือก่อนเกษียณ
ทำงานที่รักให้เต็มที่ที่สุด ให้สมกับที่ผมรอคอยมาถึง 40 ปี